

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU || REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitetRedacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte.

S U M A R**Importanța unei case de asigurări agricole. — Necesitatea înființării ei de către Stat (urmărire și sfârșit) de d-l Ștefan Chicos;****JURISPRUDEȚĂ**

Inalta Curte de casație și justiție, (Secțiunii-Unitate): Florea P. Colea cu Samuil Arie;
Curtea de casație s. I: Maria Iordache cu Gh. Stancu Anghel;
Idem s. III: Ministerul de Finanțe cu C. D. Voicilă;
Idem: Marin Rădulescu cu Primăria Comunei Bueurești;
Idem: Ministerul de Finanțe cu C-tin Munteanu și Petrachi Pavel;
Idem: Ministerul de Finanțe cu Gh. Anastasie și I. Gh. Anastasie;
Tribunalul civ. din Gand s. I: Separație de patrimonii.

Importanța unei case de asigurări agricole.**Necesitatea înființării ei de către Stat.**

(Urmare) (1)

Dar să mergem și mai departe și să presupunem că aceste exerescențe pe terenul liberii concurențe, cartelurile n'ar exista. Rămân însă alte inconveniente destul de grave, inconveniente ce rezultă în mare parte din lipsa de scrupul în alegerea mijloacelor de luptă. Societățile capitaliste nu vor ezita mult în fața oricărei măsuri de natură a le menține și mări clientela și vor sili foarte adesea la proceduri similare pe acei cărora atari mijloace le repugnă (2).

N'avem de cât să amintim aci cheltuelile enorme pentru reclamă și plata proviziunilor agenților ce se fac de către institutele de asigurare privată, în deosebi de către societățile de asigurare pe acțiuni, cheltueli cari în definitiv sunt suportate tot de către asigurați, și care se traduc în niște prime mai urcate pentru aceștia din urmă. Că aceste cheltueli sunt exagerate și nefolositoare se poate lesne vedea sp. ex. din acea, că în goana exagerată după noi clienți, agenții mijlocitori ai unor societăți pe acțiuni, acordă doritorilor de a se asigura o primă oare-care din

proviziunea ce li se plătește lor, proviziune care merge une ori — lucru aproape de necrezut — până la 30% și chiar mai mult din quantumul primei asiguratului (3).

Pentru a ne da seama la ce practice reprohabile poate da une-ori naștere libera concurență vom aminti două proceduri foarte usitate de societățile de asigurare din America de Nord, țara clasică a lipsei de scrupul în vânatoarea de pe dolar.

Unul din aceste proceduri consistă într'o înlocuire după un timp relativ scurt a agenților mijlocitori. Se are în vedere că aceștia dându și mai întâiu osteneala să câștige pentru societatea de asigurare respectivă întreaga lor serie de cunoscuți, succesele în mărirea clientelei vor fi la început mai repezi. După ce agentul a fost stors ast-fel, e pur și simplu concediat. Acesta e așa zisul procedeu al buretelui. Rolul agenților mijlocitori ai unora din societățile de asigurare americane se poate asemana în privința asta cu rolul de odinioară al evreilor din Praga, care jefuiți și goniți de populațiune și de regii Boheimiei, erau lasați după un timp oare-care să vină înapoi, să adune alte bogății, pentru a fi goniți mai la urmă din nou, ceva mai târziu iarăși reprimiți, și așa mai departe.

După cel-l'alt procedeu zis procedeuul presei, li se promite agenților o sumă foarte mare ca salariu lunar, cu condițiune însă, ca să câștige pe fie care lună un număr oare-care de clienți, re-pesentat printr'un quantum de prime să zicem de 11 dolari. Dacă acum agentul câștigă pentru societate mai puțin clienți de cât se cuvenise și se scade din salariu pentru fie-care 100 dolari o sumă cu totul disproporționată. Une ori e chiar dat afară. Și ca să se scape de atari neplăceri se găsesc agenți cari asigură din propriile lor mijloace pe câte cine-va pentru a complecta quantumul de prime convenit (4).

(1) A se vedea *Curierul Judiciar* No. 70, 71, 73, 74, 75, 76 din 1906.(2) Vezi și *Adolph Wagner*, op. cit., p. 20 — *Ibid. Métin* — *Le socialisme sans doctrine* — Paris Alcan.

(3) Sp. ex. la asigurarea contra unui singur accident, în Germania.

(4) *Manes*, op. cit., p. 101.

Libera concurență pe terenul asigurărilor aduce de cele mai multe ori o risipire inutilă de forțe și capitaluri, risipire foarte dăunătoare economie, sociale, întru cât aceste forțe și capitaluri ar putea fi întrebuințate cu mai mult folos în altă direcțiune, contribuind ast-fel în mod mai eficace la creșterea producțiunii și deci a avutului național.

Când institute numeroase pentru aceleași ramuri de asigurare își fac aparițiunea în același loc, și când fie-care din ele cheltuesc separat pentru personal, reclamă, etc. e foarte firesc ca cheltuelite generale să fie proporțional cu mult mai ridicate de cât în cazul unei concentrațiuni într'un institut public de asigurare, în care multe din aceste cheltueli pot fi reduse, iar altele suprimate cu desăvârșire (reclama, proviziunile agenților în cazul obligativității etc.).

Dacă acum în lupta pentru existență unele din acele institute, fie din cauza unei organizațiuni tehnice mai puțin perfectă, fie adesea ori din cauza unor mijloace de luptă mai puțin lipsite de scrupul es învinse și dispar din arenă, cele învingătoare constituindu-se în niște adevărate monopoluri vor prezenta în permanență pericolul unei exploatări a masei celor ce voesc să se asigure, în folosul unui număr restrâns de capitaliști.

Un regulator mai echitabil al raporturilor d'între asigurați și asiguratori îl oferă numai asigurarea publică, care prin o organizație și conducere unitară va putea să înlătore toate relele indicate mai sus, satisfăcând în același timp și principiul economic care cere întrebuințarea unui minimum de forță pentru căpătarea unui maximum de efect (5).

(5) Am depăși credem scopul ce ne-am propus, dacă am arăta mai în detaliu încercările făcute pe terenul asigurării publice, discuțiunea noastră în această din urmă parte mărginindu-se numai a releva avantajele și dezavantajele diverselor sisteme de organizare. Ținem totuși a aminti aci câte va exemple, în cari aceste încercări au fost încoronate de succes. În afară de așa zisa asigurare socială (asigurare contra invalidității, contra bătrâneții etc.) pusă în practică în mai multe țări ca Germania, Elveția, Austria, Ungaria, Rusia și mai ales Noua-Zelandă (vezi *G. Robertson. Les lois sociales en Nouvelle Zelande Revue Socialiste. Novembre 1905, p. 513* și urm.) există în ceea ce privește asigurările agricole în special, mai multe (34) case de asigurări contra incendiului în Prusia, o casă de asigurare contra grindinei în Bavaria, o casă de asigurări contra mortalității animalelor în Bavaria și alte două în Baden, din cari una specială pentru cai.

În Franța Napoleon III însărcinează în 1857 consiliul de stat cu elaborarea unui proiect pentru înființarea unei case de asigurare publică care coprindea pe lângă alte ramuri și pe acelea contra grindinei mortalității animalelor înghețului și inundațiilor. (Vezi *Alfred Thomerou Essai de socialisme d'Etat sous Napoleon III, în broșura sa «Les assurances agricoles»*).

Mai târziu proiectul *Vacher* întocmit după aceleași norme

Argumentul atât de usitat la noi al unei condamnări aprioristice al ori-cărui ajutor material din partea statului, nu-și găsește locul aci, de oare ce la asigurări nu poate fi vorba de un ajutor material, rolul statului reducându-se la simplul rol de organizator, rol care la societățile capitaliste revine acționarilor sau asociațiilor, iar la asociațiunile mutuale colectivității tutulor asiguraților (6).

Dar mai departe, asigurarea nefiind în ultimă expresie, după cum ziceam, de cât o compensare a risicurilor ce planează asupra diferitelor cazuri pe cari ea le reunește, rezultă că cu cât această compensare se va face mai perfect și în mod mai complet, cu atât scopul asigurării e mai bine atins, și cu atât și foloasele pe care ea le aduce societății sunt mai mari. Or, tocmai asigurarea privată (atât societăților capitaliste cât și asociațiunile) condusă de motive egoiste e cea care calcă acest postulat, prin faptul că face o alegere și o clasificare foarte amănunțită a risicurilor, lucru care e de natură să împedice idealul acestei instituții, ideal care consistă în o repartizare și o compensare la infinit.

Ori-ce compensare se va face cu modul acesta numai în interiorul unei clase oare care, iar nu în cercul larg al tutulor asiguraților aceluiaș institut; și fie-care clasă calculând cu factori deosebiți, vom avea prime deosebite. Pentru o casă dintr'un oraș, adică de acolo de unde instituțiunea pompierilor e mai bine organizată, casă construită din piatră sau cărămidă, cu acoperiș de tinichea, vom avea prime relativ mult mai mici de cât pentru o casă de la țară, construită din gard, cu acoperiș de șită, și situată într'o localitate unde mijloacele represive contra incendiului nu există nici măcar în stare embrionară; tot ast-fel pentru agricultorii din ținuturile mai expuse grindinei prime mai mari de cât pentru cei din ținuturile mai puțin expuse ș. a. m. d. (7).

preconizează o casă de asigurare facultativă. Ambele aceste proiecte ca și proiectul *Langlois* din 1882, din diverse cauze nu s'au putut transforma în legi.

E de notat că acesta din urmă prevedea posibilitatea de a întinde asigurarea obligatorie și asupra ravagiilor floxerii, asigurare pe care legea din 1 Octombrie 1878 o organizase în cantonul elvețian Newchatel. În cea ce privește acest din urmă proiect (*Langlois*) vezi *Albert Chauflon Les assurances. Paris 1884, Vol I, p. 642 și 643*.

(6) «Casa obligatorie — zice *Schaeffle* — nu implică ajutor din partea statului. Prin decretarea casei obligatorii statul oferă numai condițiunile realizării generale a ajutorului propriu». (*Albert Schaeffle. Der korporative Hilfskassenzwang. Tübingen 1882, p. 112*)

(7) Tariful întrebuințat sp. ex. de societățile noastre de asigurare, la asigurarea contra incendiului este în mediul următor:

Se caută a se legitima acest procedeu susținându-se că o graduare a primelor după probabilitatea de intervenire a evenimentului neașteptat și dăunător, adică după intensitatea risicului, ar avea o influență pedagogică foarte salutară asupra celor asigurați (8).

Nu vom nega această influență, pe care un exemplu ne-o poate arăta destul de clar. Probabilitatea de intervenire a focului sp. ex.—eveniment nesigur și vătămător în cazul asigurării contra incendiului—depinzând în prima linie de materialul întrebuițat în construcțiune, și asiguratorul având ca normă în graduarea primelor felul acestui material, e evident că asiguratul *intru cât mijloacele sale îi permit și intru cât lucrul e posibil* va căuta să întrebuițeze material mai puțin inflamabil.

Există însă pentru asigurat această posibilitate în tot-deauna? Iată o chestiune pe care apărătorii asigurării private, conduși de o concepție prea abstractă și puțin realistă a condițiilor economice o trec cu vederea. Ei socotesc ca sigur și absolut cea-ce e numai posibil și relativ închipuindu-și că conduita economică a individului e dictată și condiționată numai de voința acestuia; o supoziție pe care cea mai elementară logică o arată ca false. Se consideră în influența omului asupra risicului obiectelor ce se găsesc în patrimoniul său numai factori subiectivi, nesocotindu-se cei de natură obiectivă, creați de natură și de condițiunile unei dezvoltări istorice, factori ce scapă de cele mai multe ori influenței individului.

Care e bunioară, în exemplul de mai sus, vina locuitorului de la țară, că locuința sa se află într'o localitate fără serviciu special de pompieri, și intru cât îi va fi posibil să-și construiască casa în condițiuni mai bune contra incendiului, când mijloacele materiale necesare îi lipsesc? Ce să mai zicem de cei ale căror case sunt deja construite?

Și mai departe, ce îi se poate imputa agricultorului dacă holdele sale sunt situate într'o localitate foarte expusă grindinei? Și intru cât îi stă lui prin putință să modifice această situațiune?

De sigur influența proprietarului de clădiri de la țară asupra risicului incendiului, cât și cea a agricultorului asupra risicului grindinei sunt cu mult mai mici de cât cred apărătorii asigurării private. Această influență nu incetează totuși să existe. De aceea, pentru a fi consecvenți, nu ne putem ufi cu opinia marelui *Adolph Wagner*, care cere în materie de asigurări înlăturarea ori cărei clasificățiunii și graduării primelor. Aceasta ar echivala după noi cu negarea ori cărei influențe a individului asupra eventualității risicului; lucru absolut fals.

E drept că nu putem trece cu vederea influența mediului asupra individului, cum fac individualiștii, dar nici să ne închipuim că individul e numai o simplă rezultantă a mediului istoric (fisc și social) cum își închipuiesc dogmaticii sociali (9). Ne considerând cu alte cuvinte individul și rolul său în societate numai din punctul de vedere activ, dinamic, cum o fac cei d'întâi, nici numai din punctul de vedere pasiv, static, cum o fac aceștia de pe urmă, nu trebuie să uităm că individul, agent al progresului, reprezintă o forță în societate, că el e—pentru a împrumuta expresiunea unui ilustru sociolog (10)—nu numai un simplu actor dar și un autor al dramei sociale, și deci după acest criteriu trebuiesc croite toate măsurile ce-i vor fi aplicate.

Dar fiind-că printr'o graduare a primelor numai după acele momente cari sunt sau poate fi într'adevăr sub imperiul individului, influența pedagogică a acestei graduări va fi adesea ori cu desăvârșire redusă, din cauza prea micii diferențe între primele plătite de cei ce au contribuit la micșorarea risicului și cei ce nu au făcut aceasta, suntem de părere a se adopta un alt sistem, care ar consista în aceia că s'ar lăsa neasigurată o mică parte din valoarea obiectului ce trebuie să se asigure, parte care va varia după gradul influenței asiguratului asupra eventualității risicului. În cazul intervenirei evenimentului păgubitor s'ar acorda asiguratului de către institutele publice de asigurare, din fondurile de rezervă, credite pentru acoperirea acelei părți, cu obligația pentru asigurați de a restitui acele sume într'un număr determinat de ani (11).

(9) I. A. Hobson Th. social problem London 1901, p. 154.

(10) S. Sighele Psychologie des sectes. Paris Alcan p. 224.

(11) Niște propuneri asemănătoare (nu în ceea-ce privește înlăturarea clasificățiunii primelor) face P. Mayet (Vezi P. Mayet Landwirtschaftliche Versicherung in organischer Verbindung mit Sparanstalten, Bodenkredit und Schuldablösung. Berlin 1888 p. 50 și P. Mayet. Die collectivversicherung der Gebäug in Japan in «Deutsche Gesellschaft für Natur- und Völkerkunde Ostasiens» 1878).

După acest autor asigurarea ar trebui să țintească numai o acoperire parțială (Teilersatz) a pagubelor, lăsându-se cealaltă parte în sarcina asiguratului. Lacuna acestor propuneri

Construcțiunea	Masiv		Paiant		Lemn	
	Masiv	Paiant	Masiv	Paiant	Masiv	Paiant
Aco-perișu.	Olane sau metal		Șindrilă scindurî		Stuf, pae, coceni	
Prima la ‰	1 1/4 — 1 1/2	3 1/3 — 3 3/4	3/4 — 4 1/2	3 1/4 — 4	7 1/2 — 8	12 — 15

La asigurarea contra grindinei tariful variază în mediul de la 12‰ la 35‰.

(8) Vezi și U. Gobbi, L'assicurazione in generale 1898, p. 212.

Acest procedeu ar mai avea și avantajul că ar lăsa în folosința asiguratului până la data intervenirei pagubei, sumele ce el ar fi trebuit să plătească ca prime pentru quota parte rămasă neasigurată în ipoteza noastră.

Institutele de asigurare n'ar păgubi nimic, întru cât sumele debursate cu modul acesta, le-ar fi restituite de cei asigurați pe cale de amortizare, în loc să le fie anticipate ca prime.

Printr'un sistem mixt de asigurare și credit s'ar putea înlătura așa dar desavantajele actualei clasificări a primelor, satisfăcându-se tot-deodată mai bine cerințele pedagogice în asigurare și s'ar veni în mod mai eficace în ajutorul celor nevoiași, făcând ast-fel ca asigurarea să nu mai fie după cum zicea Proudhon «un privilegiu pentru cel bogat și o ironie crudă pentru cel sărac».

Pitești, Octombrie, 1906

STEFAN CHICOȘ

Doctor în științele sociale
de la Universitatea din Berlin
Advocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE (Secțiuni-Unite)

Audiența de la 16 Noembrie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte
Florea P. Colea cu Samuil Arie

Poprire. — Titlu executor. — Instanța de validare. — Recurs în casație. — Competința secț. II a Curții de casație. — Art. 4 al. c. din legea Curții de casație — Regulament de competență. — Art. 455 Pr. civ.

Prin art. 4 al. c. din legea organică a Curții de casație, s'a dat în competența secț. II-a, judecarea recursurilor în contra hotărârilor pronunțate asupra contestațiunilor la executare (contestațiuni la urmăriri și cele la tabloul de ordinea creditorilor).

Potrivit, deci, acestui text, intră în competența s. II, recursul făcut în materie de poprire, pentru executarea unui titlu definitiv, întru cât prin suscitatul text s'a deferit secțiunii a doua, judecarea tuturor recursurilor privitoare la contestațiunile

o vedem în aceea că asiguratul (agricultorul în cazul nostru) s'ar găsi dese ori în situațiuni foarte critice când ar trebui să-și procure sumele reprezentate de quotitatea neasigurată, și ar fi de multe ori expus sa cadă în mâinile cămătarilor; lucru pe care noi am căutat să-l remediem în modul arătat mai sus. O acoperire parțială e de alt-fel aplicată de către asociațiile de asigurare contra mortalității animalelor din Baden. Aceste asociațiuni în scopul de a împiedica o provocare intenționată a rizicului din partea asiguraților, și în scopul de a stimula, grija lor în tratarea și nutrirea animalelor, restituie numai patru cini imi din valoarea totală a animalelor asigurate o cincime lăsând-o în sarcina proprietarului.

ce se ridică în contra și cu ocazia executărilor silite, fie mobiliare sau imobiliare, fără nici o distincțiune.

Deciziunea No. 9/906. — Regulat competența asupra recursului făcut de Florea P. Colea, personal și tutore dativ al Minorilor def. Nenu Iancovic, contra sentinței tribunalului Ilfov, s. I, No. 968/904, dată în proces cu Samuil Arie și trimisă afacerea la secțiunea II.

Curtea,

Ascultând pe d-l advocat P. Borș în susținerea de a se trimete afacerea la secțiunea II;

D-l advocat Aurel Ilescu a conchis asemenea;

D-l procuror general C. Oeconomu în concluziuni.

Deliberând,

Având vedere că Florea P. Colea, introducând recurs în contra sentinței tribunalului Ilfov s. II, cu No. 968/904 pronunțată în materie de poprire spre executarea unui titlu definitiv și executoriu, secțiunea I a acestei Curți, prin deciziunea cu No. 514/905 și-a declinat competența de a-l judeca pe motiv că în speță e vorba de executarea unui titlu investit cu formulă executorie, și conform art. 4 din legea Curții de casație, recursurile în asemenea materie sunt diferite secțiunii a II a le judeca;

Că secțiunea a II a acestei Curți, unde afacerea a fost trimisă, prin încheierea cu No. 3142/906 și-a declinat de asemenea competența pe motiv că în speță e vorba de o poprire efectuată în mâna celui d'al treilea, iar nu de o contestațiune la urmăriri silite, în sensul art. 4 din legea Curții de casație;

Considerând că acestea fiind faptele, secțiunile-unite au a stabili care din aceste două secțiuni are competența de a judeca acest recurs;

Văzând art. 4 din legea Curții de casație ast-fel cum a fost modificată în anul 1905;

Considerând că după dispozițiunile al. c. de sub citatul articol, secțiunea a II este competente a judeca recursurile în contra hotărârilor date asupra contestațiunilor la executare (contestațiuni la urmăriri silite și cele la tabloul de ordinea creditorilor);

Considerând că ținând seamă de dispozițiunile cuprinse în vechea lege a Curții de casație relativ la competența secțiunilor Curții, după care recursurile relative la urmăriri silite se judecau de secțiunea II, iar cele relative la incidente ivite în cursul urmării se judecau unele de secțiunea II o dată cu recursul în casație în contra ordonanței de adjudecare iar altele de secțiunea I, rămâne învederat că, legiuitorul din 1905, pentru a curma nedomiririle ce exista în vechea lege, a deferit secțiunii a II judecarea tuturor recursurilor privitoare la contestațiunile ce se ridică în contra execuțiilor silite, fie mobiliare fie imobiliare, întru cât legea nu face nici o distincțiune în această privință;

Considerând că în speță de și e vorba de o poprire, însă întru cât această poprire este făcută spre executarea unui titlu definitiv și executoriu, recursul introdus în contra sentinței de validarea popririi, este de competența secțiunii a II a-l judeca;

Pentru aceste motive, Curtea, regulând competența, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 15 Noembrie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte
Marin Iordache cu Gh. Stancu Anghel

Contestație. — Respingerea unei opozițiuni făcută la Curtea de casație, fără ca partea oponentă să fie regulat citată. — Dacă în asemenea caz, este admisibilă contestația la Curtea de casație. — (Art. 735, al. 2 Pr. civ.)

Conform art. 735 al. 2 Pr. civ., un act de procedură se declară nul dacă călcarea formei a pricinuit părții care o invoacă o vătămare, care nu se poate îndrepta de cât anulându-se actul.

Prin urmare, este admisibilă contestația făcută la Curtea de casație, de către o parte care dovedește că fără să fie regulat citată și fără să cunoască termenul, i s'a respins opoziția ca nesusținută, așa că nu mai are altă cale deschisă, spre a cere nulitatea citației neregulat făcută.

Deciziunea No. 473/906. — Admisă contestația făcută de Marin Iordache, care tinde la anularea actului de procedură pe temeiul căruia s'a respins în lipsa sa opoziția ce a făcut în contra deciziei No. 143/906.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat C. I. Rădulescu în susținerea cererii.

Deliberând,

Asupra contestației de față:

Având în vedere că Marin Iordache cere anularea citațiunii sale pentru ziua de 27 Septembrie 1906, când în lipsa sa, i s'a respins opoziția ce a făcut în contra deciziei acestei Curți cu No. 143/906;

Având în vedere că Marin Iordache își întemeiază această cerere pe motivul că, după cum se constată din lucrările aflate la dosar, portărelul a înmănat citația sa, pentru termenul de 27 Septembrie 1906, în str. Arionoaia No. 31, București, iar nu în str. Crivineni No. 31, unde se constată că s'a îndeplinit toate actele de procedură și unde își are domiciliul său;

Considerând că, în adevăr, se constată din lucrările aflate la dosar, că Marin Iordache își are domiciliul în str. Crivineni No. 31, unde s'a îndeplinit toate actele de procedură, atât pentru înfățișările anterioare termenului de 27 Septembrie 1906, cât și pentru cel de azi;

Că din acestea se constată învedereat că procedura în persoana lui Marin Iordache a fost îndeplinită în mod greșit pentru ziua de 27 Septembrie când în lipsă i s'a respins ca nesusținută opoziția făcută în contra deciziei acestei Curți cu No. 143/906;

Considerând că conform art. 735, al. 2 pr. civ. un act de procedură se va declara nul dacă călcarea formei a pricinuit părții care o invoacă o vătămare, care nu se poate îndrepta de cât anulându-se actul;

Considerând că ast-fel fiind și întru cât Marin Iordache nu mai are altă cale deschisă spre a cere nulitatea citației pentru termenul de 27 Septembrie, când fără să fie regulat chemat, și când dar fără să cunoască termenul, i s'a respins opoziția ca nesusținută, contestația de față urmează a se admite;

Pentru aceste motive, Curtea, admite, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 31 Octombrie 1906

Președinția D-lui C. G. ȘTEFANESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu C. D. Voicilă

Taxa de înregistrare pentru moșteniri. — Calcularea ei în ce privește imobilele succesoriale. — Dacă venitul poate fi inferior celui prevăzut în roluri. — Soluție negativă. — Art. 62, lit. f din legea timbrului.

După dispozițiunile art. 62, litera f din legea timbrului, taxa de înregistrare, în ce privește

imobilele succesoriale, nu poate fi nici într'un caz inferioară venitului după roluri.

Acest text, edictând o regulă absolută în ce privește calculul taxei succesoriale pentru imobile, rezultă că nu se poate fixa venitul unui asemenea imobil după un contract de închiriere ce ar stabili un venit inferior celui din roluri.

Deciziunea No. 231/906. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința tribunalului Dâmbovița cu No. 493/905, dată în proces cu C. D. Voicilă.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare, în lipsa intimatului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

„Esces de putere și violarea art. 62, lit. f și 84 din legea timbrului.

«Tribunalul de Dâmbovița prin sentința No. 439/905 admite apelul făcut de C. D. Voicilă și infirmă în parte procesul verbal de contravențiune dresat de controlorul fiscal Dumitru Negulescu în ziua de 14 Aprilie 1905, în consecință reduce valoarea imobilului succesoral de la venitul de lei 390 cât era scris în roluri la 250 cât s'a arătat de contravenient; reduce în același timp și în aceeași proporțiune amenda la care numitul fusese condamnat potrivit art. 84 din legea timbrului. Trib. pentru a face această reducere se întemeiază pe împrejurarea că de la facerea recensămîntului și pînă la dresarea procesului verbal venitul imobilului a mai scăzut și este mai mic ca cel din roluri. Tribunalul prin această procedură violează dispozițiile art. 62, lit. f din legea timbrului iar reducând amenda violează art. 84 din legea timbrului».

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că intimatul în recurs, C. D. Voicilă, a dobândit prin moștenire un imobil rămas pe urma defunctului D. Voicilă și nu a făcut declarația prevăzută de art. 68 din legea timbrului, fapt pentru care a fost condamnat prin procesul-verbal din 14 Aprilie 1905, dresat de controlorul fiscal D. Negulescu, la 156 lei taxă de înregistrare și 313 lei amendă, conform art. 84 din legea timbrului;

Că calculul acestei taxe și amende s'a făcut asupra unui venit de 390 lei, stabilit prin rolurile percepției respective;

Că în contra acestui proces-verbal, intimatul C. D. Voicilă a făcut apel la tribunalul Dâmbovița, care prin sentința supusă recursului, i l-a admis în parte și a redus taxa de înregistrare la 100 lei și amenda la 200, stabilind venitul imobilului, pe baza unui contract de închiriere, la o valoare inferioară celei arătate în roluri;

Considerând că după dispozițiunile art. 62 litera f, din legea timbrului, taxa de înregistrare, în ce privește imobilele succesoriale, nu poate fi nici într'un caz inferioară venitului după roluri;

Considerând că acest text, edictând o regulă absolută în ce privește calculul taxei succesoriale pentru imobile, și nefăcând nici o distincție, urmează că tribunalul, când a redus venitul imobilului la o valoare inferioară celei prevăzute în roluri, a violat acest text categoric și a săvârșit un exces de putere;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența din 10 Noembrie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Marin Rădulescu cu Primăria Comunei București

Recurs în casație bazat pe art. 5 lit. j. din legea Curții de casație — Termenul de recurs. — Cazul când particularul a adresat o cerere administrației. — Termen de 30 zile de la expirarea altor 30 zile de la înregistrarea cererii către autoritatea administrativă. — Art. 44 din legea Curții de casație.

Recursul în casație bazat pe dispozițiunile art. 5 litera j. din legea organică a Curții de casație din 1905, în cazul când particularul a adresat o cerere administrației, trebuie a fi făcut, conform art. 44 din aceeași lege, în termen de 30 de zile de la expirarea altor 30 de zile calculate de la înregistrarea cererii de către autoritatea administrativă.

Deciziunea 240/906. — Respins ca neadmisibil recursul făcut de Marin Rădulescu în proces Primăriei Comunei București.

Curtea,

Ascultând părțile.

Deliberând,

Având în vedere recursul făcut de Marin Rădulescu prin petiția înreg. la No. 16005 din 18 Septembrie 1906 prin care cere ca Primăria Comunei București să fie obligată a-i da aliniere la proprietatea sa din calea Moșilor colț cu str. Popa-Petre No. 41 în termen de 10 zile, sau în caz contrar să fie condamnată la câte una sută lei de fie-care zi de întârziere;

Având în vedere că recurentul a declarat în instanță că își întemeiază recursul pe dispozițiunile art. 5 litera j. din legea organică a Curții de casație;

Considerând că, după dispozițiunile art. 44 al. ultim din legea Curții de casație, în cazul când particularul a adresat o cerere administrației, recursul se va face după expirarea unui termen de 30 de zile de la înregistrarea ei de către autoritatea administrativă și în termen de 30 de zile de la această dată;

Având în vedere că cererea de aliniere, la care recurentul pretinde că a întâmpinat refuzul primăriei, a fost făcut la Ianuarie 1906 și repetată la 6 Martie același an, iar recursul de față a fost introdus tocmai la 18 Septembrie 1906;

Considerând că notificarea făcută la 17 Iunie 1906 Primăriei de către recurent, nu poate fi considerată ca o nouă cerere, de oare-ce obiectul acelei notificări a fost, după cum rezultă din cuprinsul ei, de a se libera o copie de pe petițiunea făcută Primăriei, iar nici de cum de a cere să i se dea aliniere la sus-zisa proprietate;

Considerând că, așa fiind, recursul de față este introdus peste termenul defipt de lege, și deci cată a fi respins ca neadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Audiența din 14 Noembrie 1906

Ministerul de Finanțe cu C-tin Munteanu și Petrachi Pavel

Contract de tocmeli agricole. — Act solemn. — Art. 11 al. 2 din legea tocmelilor agricole. — Scutire de timbru. — Art. 41 din legea timbrului.

Asemănat art. 11 al. 2 din legea tocmelilor agricole, contractele de tocmeli agricole nu au putere le-

gală de cât din momentul ce au fost legalisate și înregistrate de autoritatea comunală.

Această formă fiind prescrisă de lege ad solemnitate, cât timp nu s'a dat contractului această formă, actul nu poate imprumula caracterul de tocmală de munci agricole și deci nu poate beneficia de favoarea prevăzută de art. 41 din legea timbrului, de a fi scutit de taxa timbrului.

Deciziunea 246/906. Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința tribunalului Suceava cu No. 309/905 dată în proces cu Constantin Munteanu și Petrachi Pavel.

Curtea.

Ascultând pe d-l avoc. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Greșita aplicațiune a art. 41 al. 15 din legea timbrului și violarea art. 1 al. d și b din legea tocmelilor agricole;

«Tribunalul de Suceava anulează procesul verbal de contravenție No. 67/905 a controlorului fiscal de pe lângă Administrația financiară, dresat în contra lor C-tin Munteanu și Petrachi Pavel, pe motiv că dânsii au făcut un contract agricol și contractele agricole sunt scutite de plata de timbru și de legalizare și că, din depoziția martorului Butnoi rezultă că sub arendașul Pavel este cultivator de pământ.

«Tribunalului însă nu i se prezintă de numiții un contract de invoială agricolă așa cum cere legea, și cu toate acestea găsește că e vorba de o tocmală agricolă. Judecând astfel tribunalul face o greșită aplicațiune a art. 41 al. 15 din legea timbrului și violează art. 1 al. d și b l tocmelile agricole».

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că intimații în recurs, Constantin Munteanu și Petrachi Pavel, au fost condamnați prin procesul verbal cu No. 67 din 11 Mai 905, dresat de controlul fiscal respectiv din județul Suceava, la amendă și taxă de timbru, pentru faptul că cel dintâiu a subarendat celui de al doilea zece fâci de pământ de arătură, fără a fi plătit taxa timbrului proporțional cerută de art. 30 din legea timbrului;

Că dânsii au făcut apel la trib. care prin sentința supusă recursului, l'a admis și i-a apărât de orice fapt de contravenție pe motiv că P. Pavel, fiind muncitor și cultivator de pământ, rezultă de aici că este vorba de un contract de tocmeli agricole care, după art. 41 din legea timbrului, este scutit de taxa de timbru;

Având în vedere dispozițiunile art. 11 al. 2 din legea tocmelilor agricole, după care contractele de tocmeli agricole nu au puterea legală de cât din momentul ce au fost legalisate și înregistrate de autoritatea comunală;

Considerând că față cu această dispozițiune formală a legii, rezultă în mod învederat că legiuitorul a voit ca contractele de tocmeli agricole să se facă într'o anumită formă, care este prescrisă ad solemnitate;

Că, deci, pe cât timp nu s'a dat această formă contractului, actul nu poate imprumuta caracterul de tocmală de munci agricole și deci nu poate beneficia de favoarea de a fi scutit de taxa timbrului, rămânând a fi privit ca un contract de arendare supus timbrului;

Considerând că așa fiind și întru cât, în specie, tribunalul a scutit de taxa timbrului un contract verbal de sub-arendare, sub cuvânt că ar fi un contract de tocmeli agricole, a violat dispozițiunile art. 11 din legea tocmelilor agricole și deci motivul de casare este întemeiat;

Pentru aceste motive Curtea casează, etc.

Audiența de la 14 Noembrie 1906

Președinția D-lui C. C. ȘTEFANESCU Președinte

Ministerul de Finanțe cu Gh. Anastase și I. Gh. Anastase

Timbru și înregistrare. — Act de vânzare. — Arătarea frauduloasă în act a unui preț mai mic de cât cel real. — Dovedirea fraudei de către Stat. prin ori-ce mijloace de probațiune. — Stat. — Terță persoană. — Imposibilitate de a-și procura probe scrise despre simulațiune sau fraudă. — Marturi și presumpțiuni. — Art. 1198 Cod. civil. — Art. 85 din legea timbrului.

Potrivit dispozițiilor art. 85 din legea timbrului, atunci când, pentru actele supuse timbrului proporțional sau taxei de înregistrare, vor exista contra-inscrisuri cari vor cuprinde un preț mai mare de cât cel cuprins în actul timbrat sau înregistrat, sau s'ar descoperi fraudă prin alt chip, auto-ii vor fi supuși la amenda întreită a taxei ce ar fi trebuit să plătească.

Din redacțiunea art. 85 rezultă că ținta ce legiuitorul a voit a atinge, este pedepsirea fraudei comise în prejudiciul fiscoșului, fie-că această fraudă s'ar dovedi prin descoperirea unui contra-inscris, fie-că ea ar fi dovedită în ori-ce alt chip prin alte mijloace de probațiune. În adevăr, Statul fiind o terță persoană și fiind pus în imposibilitate să-și procure probe scrise pentru a dovedi fraudă sau simulațiunea făcută de părțile contractante, dânsul trebuie să fie admis a face această probă chiar prin marturi și presumpțiuni, conform art. 1198 Cod. civil.

Deciziunea No. 245/906. — Casată, în urma recursului făcut de Ministerul de Finanțe, sentința trib. Muscel cu No. 9/906, dată în proces cu Gh. Anastase și I. Gh. Anastase.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. C. Marinescu în dezvoltarea motivului de casare și pe d-l Hera în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. 85 din legea timbrului și exces de putere. G. Anastase printr'un act sub semnătura privată din 7 Noembrie 1905 vinde proprietatea sa numită Fundata, pe preț de una sută lei lui I. G. Anastase care este fiul său. Cumpărătorul voină a trece fonciera proprietății pe numele său se adresează Administrației financiare de Muscel și îi prezintă 25 acte de proprietate toate privitoare la imobilul cumpărat. Administrația financiară consultând toate actele de proprietate precum și cel din urmă act de vânzare cumpărare, constată că această proprietate a fost vândută de tată la fiu pe un preț absolut derizoriu, fiind dată valoarea de 25.355 lei pe care o acuzați acele acte de proprietate.

«Actul de vânzare din 7 Noembrie 1905 și pentru care Statul nu percepea de cât 3 lei ca taxa de înregistrare, era un act simulat, făcut în asemeni condițiuni numai ca să fraudeze fiscoșul. Se dresează proces verbal de contravențiune contra numiților G. Anastase și I. G. Anastase contra căruia contravenienții fac apel. Tribunalul de Muscel anulează procesul-verbal pe motiv ca ori-cine poate să-și vândă proprietatea pe prețul pe care îl vooște și din momentul ce nu există contra inscris din care să rezulte fraudă, contravențiune nu poate exista.

«Tribunalul nu vooște a vedea ceea-ce sare în ochi ori-cui — simulațiunea actului — fie că actul este un act de donațiune sub

forma vânzării fie că este un act de vânzare, unde un preț mai mare e rămas în umbră, se prezintă la lumină sub prețul derizoriu de una sută lei. Frauda reese în mod patent din comparațiunea vechilor acte de proprietate al imobilului «Fundata» cu actul cel nou.

«Tribunalul nevoind a ține socoteală de toate acestea a violat art. 85 din legea timbrului și a comis un exces de putere».

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că intimații în recurs, Gh. Anastase și I. G. A. nastase au fost condamnați prin procesul-verbal din 24 Noembrie 1905, dresat de controlorul fiscoș G. I. Auneanu și aprobat de Ministerul de finanțe, la 3030 lei și 60 bani, taxă și amendă pentru faptul că printr'un act de vânzare sub semnătura privată din 7 Noembrie 1905, cel d'intăiu a vândut celui al doilea un imobil, arătând în act într'un mod fraudulos ca preț al vânzării suma de una sută lei, pentru un imobil ce valora în realitate două-zece și cinci mii lei, arătare frauduloasă făcută în scop de a frustra fiscoșul, ceia-ce constituie contravențiunea prevăzută de art. 85 din legea timbrului;

Având în vedere că sus-numiții au făcut apel la trib. Muscel care, prin sentința supusă recursului, i-a apărât de ori-ce contravențiune, pe motiv că Statul nu a dovedit că ar exista vre-un contra-inscris între părțile contractante;

Având în vedere dispozițiunile art. 85 din legea timbrului, după care, atunci când, pentru actele supuse timbrului proporțional sau taxei de înregistrare, vor exista contra-inscrisuri cari vor cuprinde un preț mai mare de cât cel cuprins în actul timbrat sau s'ar descoperi fraudă prin alt chip, autorii vor fi supuși la amenda întreită a taxei ce ar fi trebuit să plătească;

Considerând că din redacțiunea acestui text de lege rezultă, că ținta ce legiuitorul a voit a atinge, este pedepsirea fraudei comise în prejudiciul fiscoșului, fie-că această fraudă s'ar dovedi prin descoperirea unui contra inscris, fie-că ea ar fi dovedită în ori-ce alt chip prin alte mijloace de probațiune;

Considerând că Statul fiind o terță persoană, și fiind pus în imposibilitate să-și procure probe scrise pentru a dovedi fraudă sau simulațiunea făcută de părțile contractante, dânsul trebuie să fie admis a face această probă chiar prin marturi și presumpțiuni, conform art. 1198 Cod. civ.;

Că acesta fiind sensul și adevărata interpretare a art. 85 din legea timbrului, tribunalul a violat acest text de lege, când a mărginit aplicarea lui numai la cazul când ar exista un contra-inscris între părți, și a refuzat a discuta și alte împrejurări de natură a-i forma convingerea despre fraudă petrecută între părți;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

JUDECĂTORIA OCOLULUI BĂRA-ROMAN

Audiența de la 30 Septemarie 1905

Cartea de judecată civilă No. 422

George M. Ciobanu cu George Mazilu și alții

Servituți. — Prescrierea lor. — Condițiuni cerute ca o servitute să se poată prescrie. — Servitute de trecere. — Dacă se poate dobândi prin prescripțiune. — Dacă asemenea servituți sunt susceptibile de posesie și prin consecință dacă dispozițiunile art. 61 al. 3 din legea judecătorilor de ocoale, se pot aplica unor asemenea servituți. — (Art. 101 l. jud. de ocol, art. 1837, 1846, 1847 și 624 C. civil.)

Pentru prescrierea unei servituți, legea cerând ca acea servitute să fie continuă și aparentă, de aci rezultă că, servitutea de trecere fiind o servitute aparentă dar nu continuă, ea nu se poate dobândi prin prescripțiune, ci numai prin titlu; că acea ce se poate prescrie este nu servitutea însăși ci dreptul

de proprietate asupra terenului afectat servitutei de trecere, sau cel pentru un drept de coproprietate asupra aceluși teren,

2. Dacă servituțile de trecere nu se pot dobândi prin prescripție, ele nu sunt susceptibile nici de posesie, întru cât posesiunea este baza pr scriptiunii achizitive (art. 1837 C. civ.), iar servitutea fiind un bun incorporat, posesiunea trebuie să consistă în folosirea ei de fapt (art. 1846 C. civ.), care să întrunească condițiunile prevăzute de art. 1847 C. civ.; că, exercițiul posesiunii unor asemenea servituți fiind considerat de lege ca o simplă îngăduire, posesiunea nu constituie un titlu pentru dobânditorul ei, așa că dispozițiunile art. 61 al. 3 din legea judecătorilor de ocoale, privitoare la reclamațiunea pentru exercițiul posesiunii servituților nu pot fi aplicabile la servituțile prevăzute de art. 624 C. civ.

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față:

Auzind părțile în concluziuni;

Având în vedere depunerile martorilor Gh. Ursu, Gh. Lungu, Ion Dobuș și Tănase Gales, ascultați sub prestare de jurământ conform art. 196 Pr. civ. și de ale căror depuneri s'au redactat proces-verbal la dosar;

Având în vedere cererea de intentare a acțiunii, diferitele jurnale de amânare legală, precum și încheierea judecătorească de la 28 Septembrie 1906, prin care s'a amânat pronunțarea hotărârii pentru astăzi, când s'au înfățișat și parte dintre defendorii;

Având în vedere că din depunerile martorilor și din desbaterile urmate în sedință, se constată, în fapt, că defendorii la 1893, au fost înproprietăriți de către Stat în satul „Principesa Maria” delimitându-li-se locurile de case și de cultură după plan și că așezându-se treptat asupra locurilor lor, locuitorii din Mogoșești treceau de-a dreptul pe drumul ce 'și l'au deschis ei prin locurile defendorilor, spre Biserică și esiaș în șoseaua Somanului, iar când aceștia și-au îngădat locurile ce li se cuveneau, au oprit esirea reclamanților la șoseaua Romanului și la biserică; și din această cauză reclamanții au intentat acțiunea de față;

Având în vedere că, în drept, cesiunea pusă în discuție este de a se ști: dacă acțiunea isvorată din cuprinsul art. 61 al. 3 legea jud. pace, se poate aplica și la servitutea dreptului de trecere?

Având în vedere că servituțile se stabilesc prin titlu sau prin prescripția de 30 ani cele continue și aparente, iar cele continue neaparente și cele necontinue și neaparente nu se pot stabili de cât prin titlu (art. 623 și 624 c. c.);

Având în vedere că legea cere, pentru a se putea prescrie o servitute, ca aceasta să fie aparentă și continuă. *Aparentă*, pentru ca posesiunea să poată conduce la prescripție, trebuie să fie publică; servitutea ne fiind de cât un desmembrământ al dreptului de proprietate, aparenta ei trebuie să existe prin raport către proprietarul fondului contra căruia curge prescripția: alt fel posesiunea sau exercițiul unei servituți neaparente, nu poate satisface această condițiune, pentru că nici un semn exterior nu arată existența servituții, legea considerând posesiunea aceluia care o exercită ca clandestină. *Continuă*, pentru că actele de simplă îngăduire nu conduc la posesiune, prin urmare nici la prescripție. Legiuitorul a considerat că exercițiul unei servituți necontinue nu constituie o vătămare îndestulătoare pentru a conduce la prescripție, în acest sens, că proprietarul, care a suferit fără a se plânge de exercițiul unei asemenea servituți a putut să vadă nu o usurpare, care să l'vătămă, ci o îngăduire cu titlu de bun vecin;

Având în vedere că servitutea de trecere, fiind o servitute aparentă, dar necontinuă, urmează că ea nu se poate dobândi prin prescripție, ci numai prin titlu;

dar ceia ce se poate dobândi prin prescripție, este nu servitutea însăși, ci dreptul de proprietate asupra terenului afectat servituții de trecere, sau cel puțin un drept de coproprietate asupra aceluși teren;

Având în vedere că dacă asemenea servituți nu se pot dobândi prin prescripție, ele nu sunt susceptibile nici de posesiune, întru cât posesiunea este baza prescripțiunei achizitive (art. 1837 c. c.) și servitutea fiind un bun incorporat, posesiunea trebuie să consistă în folosirea ei de fapt (art. 1847 c. c.), care să întrunească condițiunile prevăzute de art. 1846 c. c.; și exercițiul posesiunii unor asemenea servituți fiind considerat de lege ca de simplă îngăduire, cum s'a aratat mai sus, posesiunea nu constituie un titlu pentru dobândirea lor; așa că dispozițiunile prevăzute de art. 61 al. 3 legea jud. pace, relativ la reclamațiunea pentru exercițiul posesiunii servituților, nu pot fi aplicabile la servituțile prevăzute de art. 624 c. c.;

Că ast-fel fiind, acțiunea de față se privește neîntemiată și are a se respinge ca atare;

Pentru aceste motive, Judecata, respinge, etc.

Judecător (s) Spiru Hasnaș

RESUMAT DE JURISPRUDENȚĂ STREINĂ

TRIB. CIV. DIN GAND (S-a I-a)

Audiența din 20 Noembrie 1905

Separatie de patrimoniū. — Femea comerciantă. — Pericol de a perde fructul muncii sale. — Art. 1443 C. civ. fr., (1256 C. civ. rom.).

Femea comerciantă, care este expusă a perde fructul muncii sale prin purlările destrăbălate ale bărbatului ei, este în drept a cere separația de patrimoniū.

Tribunalul,

Considerând că se stabilește că reclamanta exercită comerțiul care îi procură mijloacele de existență și că purlările destrăbălate ale bărbatului o expun a perde tot fructul muncii sale; că, în aceste condiții, reclamanta poate cere separația de patrimoniū; că, după tradiție, cuvântul *dotă*, întrebuintat de art. 1443 C. civil (1256 C. rom.) are în ceea ce privește separația de patrimoniū, o semnificare specială; că comerțiul femeii îi ține loc în specie de *dotă*, etc.

(Din *La Flandre judiciaire*).

Observație. — Vezi asupra cauzelor cari pot să provoace din partea femeii separația de bunuri sau de patrimoniū, D. Alexandresco, VIII, p. 343 urm. și autoritățile citate acolo.

(N. R.)

A apărut:

Curs de drept comercial de Virgil Benișache, profesor de drept comercial, avocat. Explicația sistematică a codului comercial pentru uzul studenților facultăților juridice și utilă ori-cărui comerciant în tranșacțiile sale zilnice **Prețul 3 lei**, se găsește de vânzare la «Curierul Judiciar».

* * *

Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina incasatorilor, I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.